

KONKURSNÍ NOVINY

SPOLEHLIVÝ PRÁVNÍ ZDROJ

ROZHOVOR: MICHAL ŽIŽLAVSKÝ
MINISTERSTVO NEMŮŽE VYDÁVAT
PODZÁKONNÉ PŘEDPISY...
TÉMA: MOHOU EXEKUTOŘI
ZPENĚŽOVAT MAJETEK Z INSOLVENCÍ?

»str. 15 **Umí lidé řešit své finanční problémy včas?**

»str. 18 **Byli jsme iniciátory vzniku právní normy, která by upravovala realitní činnost**

»str. 21 **Exekutoři v Česku se dostali až na ekonomické dno**

»str. 31 **Věřitel a insolvenční řízení**

Hovoříme s předsedou Rady expertů Asociace insolvenčních správců JUDr. Michalem Žižlavským

MINISTERSTVO NEMŮŽE VYDÁVAT PODZÁKONNÉ PŘEDPISY BEZ ZMOCNĚNÍ ZÁKONEM...

VZAL JSEM VÝZVU KONKURNÍCH NOVIN, ZDA BYCH NEZKUSIL JAKO PISATEL SLOUPKU UDĚLAT ROZHOVOR S PŘEDESOU RADY EXPERTŮ ASOCIACE INSOLVENČNÍCH SPRÁVCŮ JUDR. MICHALEM ŽIŽLAVSKÝM. MOŽNÁ PRÁVĚ PROTO, ŽE SE NĚJAKÝ TEN PÁTEK ZNÁME...

TEXT: MGR. JIŘÍ ŠEBESTA, FOTO: KN A ARCHÍV

Ty jsi docela protřelý a zkušený profík v mediální sféře a zaznamenal jsem ať už u jiných tiskovin či v Konkursních novinách tvé vyobrazení na titulních stránkách. A tak mě napadla první otázka: Těší tě to?

Přijal jsem roli lídra, který vyjadřuje názory určité skupiny profesionálů. Neskromně věřím, že pomáhám utvářet a snad i kultivovat prostředí v oblasti insolvenčního práva. Korporátní insolvence, která mě zajímá, je poznamenána velkým nepochopením základních principů úpravy a také silnými lobbistickými tlaky. Běžný soud má dvě strany a i to stačí na docela slušné spory. Insolvence mívají i stovky účastníků s různými zájmy. Kdo to nezažil na vlastní kůži, neví, jak těžké je obstát v roli administrátora procesu. Je zde nízká úroveň komunikace a hitem poslední doby se staly nevráživé námitky podjatosti. Hlavní skupiny účastníků insolvenčních procesů by měly mít své zástupce a měly by spolu komunikovat. Jen tím lze odstranit alespoň zbytečná nedorozumění, která blokují průběh řízení. Já vyjadřuji nejen své názory, ale i názory insolvenčních správců, sdružených v Asociaci insolvenčních správců. V legislativě prosazují zájmy České advokátní komory. A když chceš, aby tě slyšeli, musíš být vidět. K tomu patří nějaká ta titulní strana.

Co myslíš tím nepochopením principů právní úpravy?

Málokdo si uvědomuje, že pro fungování ekonomiky, pro životní úroveň nás všech, je čím dál důležitější, jestli najdeme využití pro aktiva insolventních korporací. Skončila doba, kdy korporace typu Ford přežívaly generace. Čas dnes běží rychleji. Firmy vznikají a zanikají, často v řádu let. Vzniká otázka: Co s jejich aktivy? Když je budeme systematicky likvidovat, vyvoláme dominové dopady do ekonomiky. Budeme snižovat zaměstnanost v regionech, zvyšovat míru druhotné platební neschopnosti a snižovat příjmy státního rozpočtu. Když to sečtu a podtrhnu, vychází z toho silné důvody pro sanaci firem. Ale v praxi převažují likvidační konkurzy. Přitom podle statistik tam, kde se podaří sanační řešení, mohou získat nezajištění věřitelé ze svých pohledávek až sedmkrát více než v likvidačním konkurzu: místo 3% až 21% a zajištění věřitelé až třikrát více: místo 25% až 75%. Můžeš namítnout, že ty

statistiky nejsou přesné a já netvrdím, že přesné jsou. Ale jakýsi trend tu znát je. Pro věřitele je zkrátka v řadě případů výhodnější reorganizace korporace než její likvidace. Platí to dvojnásob pro obchodní věřitele, kterým kromě částečné úhrady „předinsolvenčních“ pohledávek zůstane po skončení insolvenčního řízení naživu partner, kterému dál dodávají své produkty anebo s ním jinak obchodují. Ale nejde jen o věřitele s pohledávkami v insolvenčních řízeních. Sanační řešení ekonomice celkově pomáhají a likvidační řešení jí škodí. To, čemu já říkám druhá generace insolvenčního práva, pracuje s konceptem celospolečensky šetrných sanačních řešení. Máme už právní úpravu, která to umožňuje. Nedokážeme ji ale zatím uchopit.

Proč je podle tebe tak málo sanačních řešení?

Nejprve co to je sanační řešení: Je to jednak soudní reorganizace a pak také konkurz, ve kterém se podaří prodat závod korporace. V prvním případě přežije korporace, ve druhém případě alespoň její závod. Pro obě situace je klíčové, abychom dokázali udržet provoz podniku. Když se to má podařit, musejí spolu klíčoví účastníci řízení pružně a efektivně komunikovat. Neplatí zde „čínské zdi“, jak je známe z klasických soudních sporů, kde se čeká pět a více let na konečné rozhodnutí soudu. Podnik – dnes závod – je křehký živý organizmus, ne mrtvý předmět sporu. Jedno je jisté: když se budou hlavní hráči hry držet formalit a ústní projevy si nechají výhradně na soudní jednání, korporace zemře. Měl jsem možnost sledovat přístup amerických insolvenčních soudců, který je velmi neformální, s důrazem na reálné priority. Český insolvenční proces je oproti tomu formalistický, s vysokou mírou alibismu typu „udělali jsme vše, co jsme udělat museli, ale pacient zemřel.“ V soudní praxi se také nedaří rozlišovat podstatné od méně podstatného. Bagatelní typizované případy osobních bankrotů berou soudcům stejný čas jako reorganizace korporací se stovkami pracovních míst. Prostě číslo jako číslo.

Budu ti trochu oponovat. Jsem insolvenčním správcem dlužníka, který nemá zaměstnance, obrat za poslední rok má řádově statisíce, podnik je zavřen a neprovozuje se. Na výzvu soudu k doložení skutečností tvr-

**Když chceš,
aby tě
slyšeli,
musíš
být vidět**

zených v návrhu na reorganizaci (nikoli předložený předpřipravený reorganizační plán) se nevyjádřili, soud zjistil úpadek. Michale promiň, ale mě to nevoní, tady sanaci jaksi nelze ani rozumově ani technicky očekávat, řekl bych typicky konkurzní případ. Nezkouší se někdo jen vyhnout přidělení správců bez zvláštního povolení a přihrát kauzu zvláštním správcům? Není to takový nový trend?

To si nemyslím. Když tam není předpřipravená reorganizace, tak návrhovač ani neví, na kterého správce případ vyjde, ať už běží „kolečko“ pro ustanovení správce se základním povolením nebo zvláštním povolením. Jediný rozdíl je v tom, že v prvním kolečku se „točí“ stovky správců a v tom druhém desítky. Problém je jinde. Nikdo pořádně neví, jak vlastně se ta kolečka točí, jak to technicky funguje. Může si například někdo počkat, až tam bude správce, který mu vyhovuje a pak teprve vložit požadavek do systému? Nebo to systém neumožňuje? Transparentnímu průběhu insolvenčních řízení by prospěl jednoduchý způsob, kdy každý předem nebo zpětně zjistí, na koho kolečko ukazuje. Samozřejmě vyjma případů předjednané reorganizace nebo určení správce většinou hlasováním věřitelů. Předešlo by se zbytečným pochybnostem o určení správců mimo pořadí. Také by neměly existovat výjimky ze zákonného pořadí pro ustanovování správců, vyjma takových případů, jako je například dlouhodobá nemoc. Považuji za nezákonné plošné výjimky, ze kterých se pak stává pravidlo, jak je praktikuje vedení Krajského soudu v Ostravě. Ale k tomu snad ještě dostanu. Jinak netvrdím, že sanační způsob řešení úpadku korporace je vhodný vždy a za všech okolností. Podle typu korporace a jejího zaměření může ale provoz podniku dlužníka spočívat například jen v pobírání nájemného.

Na druhou stranu, nemyslíš si, že ve většině případů by především dlužník měl dlužnický insolvenční návrh s návrhem na reorganizaci podat tak přibližně o rok dříve, než tak ve skutečnosti učiní?

To s tebou naprosto souhlasím. Početně největší problém českého insolvenčního práva představují opožděné insolvenční návrhy. Podle mého odhadu jsou jich ročně stovky, zatímco například šikanózních návrhů jsou jen jednotky případů. Padly už ale první velmi tvrdé rozsudky, které za to postihují členy orgánů korporací na jejich osobním majetku. Nové předpisy také umožňují postihnout i majetek akcionářů a jiných vlivných osob. Možná to situaci změní. Obecně vzato ale funguje v ekonomice něco lépe než represe: Je to pochopení benefitů určitých řešení. A sanační způsob řešení úpadku korporací má své benefity. Jen se o nich málo ví.

Co jsi myslel těmi nevaživými námitkami podjatosti?

Zmínil jsem už, že insolvenční správce je v korporátní insolvenční v obtížné pozici. Nikdy se nezavděčí všem. Každý jeho krok někomu vyhovuje a někomu jinému ne. Například někomu popře pohledávku a už je oheň na střeše. Když dělá svou práci dobře, vždy tu bude někdo, kdo z něj rád vyrobí fackovacího panáka a odstraní ho z řízení. A k tomu se využívají velmi sofistikované námitky podjatosti. Ve dvou nejmenovaných velkých kancelářích je vyrábí tým právníků. Pro soudce-jednotlivce pak je jednodušší námitce vyhovět než její důvodnost složitě prověřovat. Judikatura na téma podjatosti správců se teprve rodí. Má být podobná jako u soudců. Soudce nemůže logicky projednávat věc, kde je sám účastníkem řízení nebo kde by mohl být soudním rozhodnutím přímo dotčen, například pro příbuzenský poměr k účastníkům řízení. Soudci naopak nejsou považováni za podjaté jen proto, že v jiném

JUDr. Michal Žižlavský

"Jak odborná sekce České advokátní komory pro insolvenční právo, které předsedám, tak vedení Asociace insolvenčních správců se shodly na tom, že vyhláška je protiústavní," říká Michal Žižlavský.

řízení projednávali věc mezi stejnými účastníky nebo z důvodu kolegiálních pracovních vztahů. Když bude výklad podjatosti příliš extenzivní a bude se dovozovat z práce na jiném případě pro téhož účastníka, použitelnost insolvenčních správců se omezí na jediný případ. Bude to „jednou a dost“. Jako insolvenční správci působí většinou advokáti anebo právnické osoby tvořené advokáty. Česká advokátní komora definuje výkon funkce insolvenčního správce jako činnost související s výkonem advokacie. Když bude advokát například jednou zastupovat banku při vymáhání bagatelní pohledávky vůči občanovi, nebude už moci být nikdy insolvenčním správcem korporace, kde je banka jedním z věřitelů. Jsme malí. Máme jen pár velkých bank. Takže advokát-správce brzy skončí. A jsme u podstaty problému: V některých soudních rozhodnutích se začíná objevovat názor, že když někdo pracoval jako advokát pro účastníka řízení v jiné věci, je podjatý jako insolvenční správce. Dokonce vznikla konstrukce, že když za to bral odměnu, je na účastníkovi ekonomicky závislý. Je to stejná pitomost, jako když řekneš, že soudce je ekonomicky závislý na žalobci, který zaplatí soudní poplatek státu, protože od státu přece soudce bere plat. Touto optikou není advokát a insolvenční správce vnímán jako profesionál, nehodnotí se podle reálné činnosti, podle svých schopností a výsledků práce, ale podle spekulativ-

V soudní praxi se také nedaří rozlišovat podstatné od méně podstatného

Nikdo pořádně neví, jak vlastně se ta kolečka točí

ních úvah. To je to, na čem v praxi končí předjednané reorganizace, které zná zákon jako nejvyšší formu sanačního řešení. U těch je logické, že si klíčoví hráči vybírají jako administrátora procesu někoho, koho znají, protože s ním už někdy v jiné věci spolupracovali a důvěřují mu, že jako profesionál případ zvládne. Nevyberou si někoho, o kom slyší poprvé v životě a nic o něm neví. Při extenzivním výkladu podjatosti, který nezohlední povahu konkrétního řízení, nemohou větší advokátní kanceláře a korporace fakticky působit jako správci. Velké korporátní úpadky se stanou doménou jednotlivců bez zázemí. Některým skupinám věřitelů „slabý“ správce vyhovuje. Můžeš hádat, kterým. Takový model pak opouští reálné kontrolní mechanismy a vzdaluje nás standardům zemí jako jsou Německo, Anglie nebo Amerika, kde funguje druhá generace insolvenčního práva s důrazem na efektivní a pokud možno sanační řešení, které vyžaduje týmy zkušených profesionálů. Tím nesnižují význam „one man person“ správců, jejichž doména je ale ve spotřebitelských úpadcích a statických konkurzech.

Jsi aktivním členem představenstva České advokátní komory, předsedou Rady expertů ASIS, podílíš se na tvorbě legislativy. Předpokládám, že budeš i členem nějakého rybářského klubu. Upřímně, kde bereš energii, abys to skutečně zvládal?

Energii nelze vyrobit ani zničit, lze ji jen přeměnit na jiný druh energie. To je zákon o zachování

energie. Podle mne jde spíš o to, na co energii zaměříš. Nejsem v rybářském spolku. Ale zrovna nedávno jsem přemýšlel o rybářích. Byl jsem si ráno o víkend zaběhat k Berounce a nešlo mi z hlavy, proč tam ti rybáři na břehu řeky sedí a rezignovaně pozorují ty své pruty. Nevypadali, že s nimi lomcuje instinkt lovce. Taky nikdo nic nechytí. Působili tak nějak nešťastně. Jako by unikali něčemu nepříjemnému k vodě. Manželce? Práci? Neměl jsem z nich dobrý pocit. Ale ani oni ze mě asi neměli dobrý pocit: „Proč ten tu funí? Od čeho asi utíká?“ A já přitom cítím radost a lehkost, jak ve mně pracovaly endorfiny, a rybáři si možná užívali klid a harmonii s přírodou. Každého prostě baví něco jiného. A co tě baví, to tě neunaví. Mě prostě baví ty věci, které dělám.

To mi dává energii. A raději se neptej, co všechno mě baví.

Sídlo Asociace insolvenčních správců
v Široké ulici v Praze.

Nemohu se nezeptat na rozhodnutí Ústavního soudu stran zrušení vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR, kdy vlastně Ústavní soud dal za pravdu ASIS, respektive jeho odůvodnění se nese v souladu s publikovanými názory ASIS či vyřčenými prostřednictvím tvé osoby. Potěšilo tě to? Musím předeslat, že se s námi díky této právně názorové neshodě pár členů, respektive členek, rozešlo.

Ano, od samého počátku jsem byl přesvědčen o tom, že vyhláška jde nad rámec zákona a jak víš, nešlo jen o můj názor. Jak odborná sekce České advokátní komory pro insolvenční právo, které předsedám, tak vedení Asociace insolvenčních správců, se shodly na tom, že vyhláška je protiústavní. Již v době její přípravy jsme poukazovali na to, že ministerstvo nemůže vydávat podzákonné předpisy bez zmocnění zákonem. Právě to nyní potvrdil Ústavní soud. Co tak trochu zapadlo, je to, že vyhláška nešťastným způsobem dočasně legalizovala postup vedení Krajského soudu v Ostravě, který správcům přiděluje případy mimo zákonné pořadí, a to s poukazem na potřebu omezení počtu provozoven, podle kterých se případy přidělují. Některé provozovny měly být fiktivní. Zde bych rád citoval důležitou část odůvodnění Ústavního nálezu: „Jakkoli Ústavní soud nemíní rozporovat tvrzení Ministerstva spravedlnosti ČR o tom, že ze strany některých insolvenčních správců docházelo ke zřizování fiktivních provozoven, nelze přehlédnout, že přijaté opatření v podobě napadených ustanovení vyhlášky postihuje bez jakéhokoli rozlišení všechny insolvenční správce, kteří zřídili větší počet provozoven. Tedy i ty, jejichž provozovny fakticky existovaly a skutečně fungovaly.“

Co ti z toho plyne?

Je v tom zakódováno jasné poselství: Obecné a paušální úvahy nestačí k extenzivní regulaci. Platí to nejen při normotvorbě, ale i při přidělování případů insolvenčním správcům. Když zákon říká, že máš přidělit případ na každou jednu provozovnu, nemůžeš si jen tak říci, že někomu případ nepřidělíš, protože si myslíš, že má těch provozoven moc, nebo že si myslíš, že některá z jeho provozoven by mohla být fiktivní, nebo prostě proto, že se ti nelíbí, když si v Ostravě zřídí provozovnu někdo, kdo není z Ostravy. To je byzantský model. Na rozdíl od výkonu soukromých práv, kde platí, že si mohu dělat vše, co mi zákon nezakazuje, při výkonu správní agendy platí něco jiného. Zde mohu dělat jen to, co mi zákon výslovně dovolí. Jinak porušuji zákon, a to i kdybych byl předseda soudu. Myslím si, že vedení Krajského soudu v Ostravě má nyní silný motiv znovu se zamyslet nad tím, zda se pohybuje v mezích zákona, když na základě paušálních úvah nepřiděluje případy správcům s více provozovny. Nejde o akademický problém. Jde o to, zda budeme spoléhat na osvětlené místní gubernátory, které je třeba si předcházet, nebo bude fungovat předvídatelný, transparentní a fair proces.

Kdyjsi jsi prohlásil, že vyhláška odporuje zdravému rozumu. V čem?

Vyhláška vyžadovala osobní přítomnost správce na provozovně v úředních hodinách. Správce má ale řadu důležitějších povinností, než jen sedět na provozovně a čekat na to, zda nepřijde ministerská kontrola. Má v běhu stovky případů a musí si počínat efektivně. Je něco jako akční hrudina: Provádí šetření v terénu, účastní se jednání na soudech, komunikuje s věřiteli a věřitelskými orgány, zjišťuje informace na úřadech, provádí šetření ohledně majetku dlužníka, jedná s držiteli jeho majetku a podobně. Správce by měl být hodnocen podle výsledků své práce, ne podle toho, jak dlouho vydrží sedět na židli. To patří do jiné

doby. Insolvenční správci působí i jako korporace, které mají desítky pracovníků. Vyhláška ale vyžadovala osobní přítomnost na pobočce od ohlášeného společníka, který zpravidla řídí jako šéf chod celé firmy. Je to jako když uložíš generálnímu řediteli České pošty, aby vysedával na poštovních přepážkách. Znemožníš mu tím práci.

Proč jsi respektoval vyhlášku, i když byla protiústavní?

U nás ve firmě jsme vycházeli z toho, že vyhláška je obecně závazný právní předpis a formálně platí. Proto jsme ji respektovali, až do doby jejího zrušení. Omezili jsme počet provozoven a učinili související organizační opatření.

Vyhláška prý postihla několik set správců, kteří tak přišli o vynaložené náklady, předplacené nájem, vybavení poboček a odstupné zaměstnancům. Hrozí podle tebe nějaké žaloby kvůli ušlému zisku?

Nemám údaje o tom, kolik správců vyhláška postihla. Pravdou je, že dnes je již postaveno najisto, že vyhláška je nezákonná. To se dá vnímat jako právní základ pro žaloby na náhradu škody. Není vyloučeno, že někteří správci žaloby podají. Já sám nyní žádnou žalobu nechystám. Česká advokátní komora i Asociace insolvenčních správců spíše uvítá komunikaci s ministerstvem při přípravě návrhů právních norem, aby se taková situace neopakovala. Velmi mě mrzí, že ministerstvo s námi vyhlášku včas nekomunikovalo, ač jsme o to usilovali. Nedalo nám možnost projednat naše připomínky ještě před přijetím vyhlášky a nemohlo tedy zohlednit naše argumenty. Raději budeme ministerstvu pomáhat kultivovat prostředí insolvenční v České republice, než abychom vytvářeli zbytečné soudní spory. V poslední době mám dojem, že se snad začíná blýskat na lepší časy. Uvidíme, zda jsou mé pocity správné.

Co ti lidé, co odešli z ASIS?

To, že z ASIS odešli někteří lidé, kteří měli jiný názor na originální postupy vedení ostravského soudu, považují za logické. Jiní naopak přišli. Isaac Newton kdysi řekl, že „proti každé akci působí stejná reakce.“ Formuloval tím zákon přitažlivosti. Lidé se seskupují podle toho, na jakou „vlnu“ jsou naladěni. Když k sobě otočíš dva magnety stejnými póly, přitahují se, a když opačnými póly, odskočí. A já si myslím, že je správné, že se seskupují lidé, kteří si rozumí v tom podstatném. ASIS sdružuje ty, kdo věří, že má platit stejné právo pro všechny v celé zemi a že nemají existovat regionální odchylky. Jen tak je insolvenční proces transparentní a předvídatelný. Když je někdo jiného názoru, ať hledá jinou platformu. Z mého pohledu vznikl logicky regionální spolek v Ostravě a již méně logicky jej následovalo pár dalších místních spolků. Nic proti nim nemám. Jsem ale rád, že ASIS je počtem členů největší profesní organizací insolvenčních správců u nás, a to i když jsme velmi zpřísnili podmínky pro přijímání členů, klademe na sebe vyšší nároky a vyžadujeme víceletou praxi v oboru. Chceme sdružovat elitu insolvenčních správců, kteří na sobě pracují a kteří chtějí poctivě a dlouhodobě působit na trhu. Ty budeme nadále rádi přitahovat jako magnet.

Domníváš se, že místní spolky se mohou aktivně zapojit do legislativních procesů a připomínkových řízení?

Nemá to logiku. Legislativní proces je celostátní, ne regionální. To ale neznamená, že spolu nemůžeme komunikovat. Vždy je dobré vědět, co se děje v regionech. Rada expertů jako vrcholný orgán ASIS je ostatně složena ze zástupců ze všech soudních krajů. Legislativa má ale vznikat až na základě celostátního konsenzu.

Některým skupinám věřitelů „slabý“ správce vyhovuje

Správce by měl být hodnocen podle výsledků své práce

ASIS sdružuje ty, kdo věří, že má platit stejné právo pro všechny

Tentokrát jsme získali poprvé zlatou a zvítězili v silné konkurenci

Četl jsem, že jste získali jako advokátní kancelář nějaké ocenění. Co to bylo?

Jsmo Právníká firma roku 2015 v odborné kategorii Insolvence a restrukturalizace. Předtím jsme byli stříbrní v letech 2012, 2013 a 2014. Tentokrát jsme získali poprvé zlatou a zvítězili v silné konkurenci, jakou v oboru představují tak renomované kanceláře jako BBH, Clifford Chance, Dentons, Giese & Partner, Havel, Holásek & Partners, PRK Partners, White & Case, Kocián Šolc Balaščík, Rödl & Partner nebo Baker & McKenzie.

Proč jsem toto ocenění nezískal taky?

Byl to osmý ročník Právníké firmy roku. Třeba uspěješ v tom devátém. Žebříček sestavuje každoročně společnost EPRAVO.CZ pod záštitou ministra spravedlnosti. Podrobnosti jsou na webu pravnickafirmaroku.cz. Když to řeknu stručně, hodnotí se počet, objem a význam realizovaných transakcí a přihlíží se k referencím od klientů, které si zajišťují sami organizátoři. Loni jsme měli zkrátka dobrý rok. Pracovali jsme na největších případech v oblasti korporátních insolvencí a restrukturalizací. Těší nás především vynikající reference od našich klientů.

Michale a teď upřímně: Čteš Konkursní noviny? A proč?

Konkursní noviny považuji za etablovanou tiskovinu v oblasti, která mě zajímá. Takže si zde čas od času přečtu nějaký článek. A přiznám se, že mě docela baví tvá rubrika "Náš sloupek". Což je i důvod, proč jsem přijal

nabídku na tento rozhovor, i když jsem tušil, že bude mírně provokativní.

Nemyslíš si, že toho Žižlavského je už všude dost a ještě do nás pustíš to video Profesionálů?

Když jsme si s malým zpožděním všimli, že jsme na trhu už čtvrt století, udělali jsme dvě věci. Připravili jsme oslavu dvacátých pátých narozenin a pozvali na ni naše dlouhodobé klienty. A abychom nebyli pořád jen vážní, udělali jsme ještě jednu věc. Natočili jsme video, kde jsme si ve znělce britského seriálu Profesionálové zahráli role Cowleyho, Bodyeho a Doylea. Proč Profesionálové? Prostě proto, že se za profesionály taky považujeme. Brousil jsem si zuby na Bodyeho, ale neprošlo to. Adam Sigmund z naší kanceláře boxuje líp. Zbýl na mě Cowley. Neběhám ani neboxuji. Můj herecký projev se omezil na to, že bojovně vysunu bradu. Video jsme pak promítli na velké plátno s kvalitním zvukem hned v úvodu oslavy. Nikdo to nečekal a následovala salva smíchu. Fungovalo to! Tak jsme to video dali ještě na YouTube. A tady získalo během čtrnácti dnů asi 5000 náhledů. To je pro tvou informaci víc, než kolik mají některé díly Profesionálů. Palce nahoru dvakrát převyšovaly palce dolů. Když přihlédnou k tomu, že některé palce dolů máme od přímé konkurence, náš žertík skončil happy end-em. Vypadá to, že většina lidí buď sdílí náš humor, anebo jim prostě jen nevadí, když si ze sebe nudní právníci jednou za čtvrt století trochu vystřelí.

Michale ať se Ti daří a děkuji za rozhovor.